

Paragrafferne i kapitel A skulle være de vigtigste og mest fundamentale for det danske folk og det danske samfund. Det er de bestemmelser, der udledes af, at »al magt udgår fra det danske folk«.

Derfor skal de kun kunne ændres gennem folkeafstemning, og det skal ske gennem kvalificeret flertal som i dag, hvor jastemmerne ud over et flertal skal udgøre mindst 40 pct. af de stemmeberettigede eller måske et mindre minimumstal, f.eks. 35 pct. eller 33 $\frac{1}{3}$ pct. Derimod forekommer vedtagelse i to Folketing overflødig.

Paragrafferne i kapitel B skulle være de mindre vigtige bestemmelser, der f.eks. gælder regler for lovgivningsprocessen, og de skal derfor lettere kunne ændres, f.eks. blot ved en vedtagelse i to Folketing eller ved mellemliggende folketingsvalg.

16. Andre nye bestemmelser.

Der er også andre mindre centrale bestemmelser, som der skal ses på i forbindelse med en grundlovsrevision.

Det gælder mulighed for dobbeltmandater og dobbeltarbejde. I Danmark har der været en tradition for, at ministre også var folketingsmedlemmer eller i det mindste senere blev det. I Norge forhindrer grundloven, at det kan lade sig gøre. Det hænger sammen med, at Norges grundlov fra 1814 er tættere på Montesquieus tanker end den danske grundlov fra 1849.

Både ud fra princippet om magtdelingen og ud fra et ønske om at give de partier, der afgiver folketingsmedlemmer til regeringen, mere arbejdskraft kunne det være fornuftigt, hvis folketingsmedlemmer, der bliver udnævnt til ministre, fik orlov fra hvervet som folketingsmedlemmer, en orlov, der skulle være, så længe de var ministre, og i denne periode skulle deres suppleanter indkaldes. Det er i realiteten den ordning, som det ved lov blev mulighed for at anvende, og som blev indført for at tilgodese ønsker fra Det Radikale Venstre. Men for at undgå forskellige usaglige spekulationer i at bruge eller ikke bruge ordningen kunne det være relevant at overveje at gøre den permanent.

Hvis man ser problematikken med, at ministre både skal varetage hvervet som minister og folketingsmedlem, som et arbejdsproblem, bør en diskussion om dobbeltmandater for folketingsmedlem/borgmester og folketingsmedlem/Europa-Parlamentsmedlem også ses i denne sammenhæng.

I grundloven findes der også visse u hensigtsmæssigheder og utidssvarende bestemmelser. Til den første kategori hører, at folketingsåret først starter i oktober. Det burde være tidligere - f.eks. i september. Til den anden kategori hører ministrenes ubegrænsede talletid, som må opfattes som en levn fra den tid, der fulgte efter enevældens dage.